

stemt Opgave bliver sendt ud, vil være den heldigste, naar Valget træffer den rette. — Jeg skal altsaa paa det bedste anbefale dette Lovforslag. Jeg er overbevist om, at en saadan Lov vil være nødvendig for overhovedet at faa den danske Konsulattjeneste godt besørget i Udlandet.

Madsen-Mygdal: Jeg kan slutte mig til de to ærede foregaaende Talere i at anbefale Lovforslaget paa det bedste. Der er i Anmærkningerne til dette gjort god Rede for Lovforslagets Indhold, ligesom ogsaa den højtærede Udenrigsminister ved Forelæggelsen har givet en udførlig Redegørelse for dets Betydning. Der er derfor ingen Anledning for mig til nu at trætte det høje Ting med at gentage noget af, hvad der er sagt, jeg skal kun henvise til, hvad der saaledes foreligger for os. Naar vi nu vedtage dette Lovforslag, er det jo selvfølgelig ikke Meningen dermed, at disse 27 Pladser, som Loven af 1896 omhandler, ere uforanderlige. Forholdene kunne saa godt forandres for disse Pladser Vedkommende i Fremtiden. Der bliver kun den Forskel, at medens det nu er saaledes, at naar en af disse Pladser bliver ledig, kan den ikke besættes, forinden der enten ved særlig Lov eller paa Finansloven er taget Bestemmelse med Hensyn til de fremtidige Forhold, sker der herved den Forandring, at der for en hvilken som helst af disse 27 Pladser Vedkommende kan tages Bestemmelse, enten ved særlig Lov eller paa Finansloven, forud for Ledigheden. Altsaa, dersom man finder, at det kan være ønskeligt at foretage Forandringer med denne eller hin Plads, kan man paa Finansloven eller ved særlig Lov stille Forslag om, at der skal ske en Forandring, naar Pladsen bliver ledig. Jeg kan ikke skønne rettere, end at det er en meget væsentlig Forbedring, da man derved undgaar de uheldige lange Vakancer i de forskellige Embeder, hvilke, ifølge hvad der foreligger for os, kunne strække sig ud over et Aar, og det er absolut meget uheldigt. Jeg skal, som sagt, anbefale Lovforslaget paa det bedste.

Gustav Hansen: Det er blot en ganske kort Bemærkning, jeg vil gøre i Anledning af, hvad der blev sagt af den næst foregaaende Taler (Reedtz-Thott). Jeg har ikke taget til Orde for den Tanke, at man skulde indskrænke sig til at have Valgkonsuler paa de vigtigste Pladser, men jeg sagde, at den bedste Ordning maaske vilde

være den, om der paa de vigtigste Pladser kunde blive ansat en Valgkonsul, men saaledes, at han kunde faa sendt herfra en dertil egnet, kundskabsrig Mand, som kunde bistaa ham ved hans Konsulforretninger. Selvfølgelig skulde han ogsaa have den Pligt at indgive saadanne Beretninger, som Konsulen nu indgiver, eller i alt Fald at konferere med Konsulen om disse Beretninger. Jeg tror, at en saadan Ordning kunde blive lige saa god og lige saa fyl- dig, som naar der var en udsendt Konsul.

Carstensen: Selvfølgelig kan heller ikke jeg andet end slutte mig til det fremkomne Forslag. Da Loven af 14. April 1893 blev vedtagen, skete det, som paavist af den ærede foregaaende Taler (Reedtz-Thott), med en i Folketinget foretagen Forandring af det da foreslaede, hvorved Loven fik en helt anden Karakter. Det blev fastsat, at Konsulatsafgiften som saadan blev ophævet, medens der i Stedet derfor indførtes en Statsafgift. Man kom altsaa til den nuværende Ordning, og for at sikre sig sin ubetingede og ufravigelige Medbestemmelsesret ved enhver Ansættelse, indsatte Folketinget en Bestemmelse, der har medført disse uhyre lange Vakancer, som jo ere fuldstændig ødelæggende. Man saa den Gang, da man gjorde dette som et Forsøg, bort fra det overordentlig væsentlige Moment, at naar et Forsøg skal gøres, skal det, som den højtærede Minister sagde forleden, gøres fra Grunden. Man har derfor ikke kunnet gennemføre Forsøget, det er bristet i Hænderne paa dem, som skulde udføre det, fordi man ikke kunde ansætte ny Konsuler i de ledigblevne Pladser, og jo længere borte Pladserne ligge fra Hjemlandet, des vanskeligere blive Forholdene. Jeg kan altsaa fuldt ud tiltræde den Opfattelse, som er kommen til Orde i Retning af at give Administrationen større Myndighed, saaledes at Vakancerne kunne indskrænkes til det mindst mulige, og saaledes at man virkelig kan blive sat i Stand til at dømme om, hvorvidt det er en fornuftig Foranstaltning at have udsendte Konsuler. Der faldt nogle Ytringer fra den ærede første Taler i Retning af, at det maaske ikke var saa ganske heldigt at gaa til disse udsendte Konsuler. Denne Ytring blev nu modificeret derhen, at de paa Stedet valgte Konsuler, der i Reglen ere højerestaaende handlende, til deres Disposition kunde faa en udsendt Medhjælper. Men gaar man den Vej, kommer man efter min Mening